

Komandi partur

Komandi partur verður eisini úr New Zealandi um eiðismannin Poul í Mirmannastovu, sum eisini endaði í New Zealandi fyri meira enn 100 árum

Knud Lambaa: Mátti sleppa heim undan heimsbardaganum

Knud, fyrsti skipsfelagin hjá Peter Jacob hjá Glyvrasnikkaranun, greiðir framhaldandi frá, hvussu hann upplivdi fyrra heimsbardagan, meðan teir bíðaðu í Hamburg.

Tað ráddi um at sleppa sær avstað úr Hamburg sum skjótast, tí hvønn dag kundi vera væntandi, at England legði uppí kríggjð, og tá sluppu vit ongan veg.

Tann 4. august vóru vit útlossaðir og lidnir at fara avstað. Loðsurin var komin umborð, og vit høvdu so at siga loyst frá kaini. Men tá vóru vit steðgaðir. Vit vóru ov seinir. England hevði sent Týsklandi kríggsboð.

Týskarar flaggaðu fyri krígunum

Vit blivu lagdir út í havnina. Dagin eftir vóru vit fluttir niðan til Harburg (nærindis Hamburg) og lagdir millum pelarnar úti í havnini har.

Í fyrstanini, meðan Týskland vann, sóu vit ofta nógv fløgg á fullari stong víða hvar. Tað vardi út í miðjan september.

Men so vóru fløggini sjáldnari at síggja, og tá tey av og á komu upp, vóru tey ofta á hálvari stong.

Tó var tað enn eingin í landi, sum ivaðist í, at Týskland fór at vinna kríggjð. Tað sóu vit týðuliga á skipshandlaranum, sum annan hvønn dag í báti sínum kom umborð við provianti til okkara. Bløð fingi vit eisini frá honum, bæði týsk og eingilsk, ið vóru komin inn um mark yvir Holland.

Vit vóru allir meira og minni leiddir av at liggja her úti millum pelarnar, men mest tó Eingilskmenninir, tí vit aðrir kundu altíð mynstra av, tá ið vit vildu, og fara heim. Men so leingi vit vóru umborð, vóru vit undir somu treytum sum Eingilskmenninir. Tað vil siga, at vit sluppu ikki í land, uttan so tað var til at mynstra av.

Í fyrstani hildu vit, at kríggjð skjótt fór at verða endað; men sum út leið skifti vit hugsan. Týskurin var steðgaður í Fraklandi, og tann týski herflotin var innistongdur. Væl var tað so, at Russurin tapti í stórum; men tað kundi ikki enda krígunum.

Vildi sleppa til Keypmannahavnar

Umborð høvdu vit tað gott í allar mátar; men satt at siga dámdi okkum lítið at vera her dag út og dag

Hesa myndina úr gomlu telegrafstøðini sendi Einar Mohr til Peter Jacob umleið 1920. Maðurin á myndini er Einar sjálvur

inn, helst tá ið tað ikki var kravt av okkum. Eg gjørdi so av við meg sjálvan at mynstra av og sleppa mær til Danmarkar.

14. oktober fór eg í land við skipshandlarabátinum og oman til tað danska konsulatíð í Hamburg fyri at orðna míni pappírir.

Tá ið hetta var gjørt, fór eg niðan aftur til Harburg at pakka míni klæðir og fara í land. Tá eg var ferðabúgvinn, kom fyrsti stýrimaður, sum var ein ungur Eingilskmaður, til mín og spurdi, um ikki hann kundi koma í land við mær. Honum longdist so eftir at kenna grót undir iljunum.

“Halda tygum tað vera gjørligt? Tygum vera skotin!”

“So, halda tygum tað? Eg beri klædnasekkin, tygum skrínið. Báturin er klárur.”

Vit fóru so í land, fingi klæðini uppá brúnna og so til gongu; hann við klædnasekkinum og eg við skríninum, niðan á jarnbreytarstøðina og so við tokinum til Hamburg. Har loysti eg billett til Keypmannahavnar og fekk mítt ferðagóðs innskrivað.

So fóru vit at stuttleika okkum. Um kvøldið vóru vit í teatri og hoyrdu operaina “Der fliegende Holländer” av Richard Wagner.

Síðani fóru vit á restaurant. Men her vísti tað seg, hvussu torført tað er at stuttleika sær, tá ið ein er óttafullur. Mín felagi var

bangin fyri, at onkur skuldi koma eftir, at hann var Eingilskmaður.

Trupult at sleppa umborð aftur

Nú var takið at fáa hann umborð aftur. Vit fóru so niðan aftur til Harburg og oman til havnina.

Tað, sum nú ráddi um var at fáa Eingilskmannin umborð aftur. Tað var mær ein samvitskusak at fáa hann umborð, tí umborð mátti hann sum skjótast, her var eingin vegur uttan um.

Vit lúrdi okkum umborð niður í ein prám, meðan eg loysti og slepti mær við fanglínuni í hondina aftaná.

Væl av vatni var í práminum. Stýrimaðurin fór at oysa, og eg legði árarnar út og róði út gjøgnum havnina so stillisliga, sum eg kundi.

Í myrkrinum sóu vit einki uttan eina bleika glæmu av mureldi úti við fortoyningspelarnar. Tað var ómøguligt at síggja skipini í tí nívandi myrkrinum.

Stýrimaðurin oysti, eg róði, og báðir starðu vit alspentir úti náttina. Nei, einki skip var at hóma.

Jú, nú vóru vit tætt hjá einum stórum svørtum skipi. Tað var beint frammanfyri okkum, og vit nærkaðust í hvørjum. Vit sóu kámt menn standa fram við lúnn-ingini.

“Hvør er har?” róptu fleiri.

So bleiv kvirt aftur á tí stóra, svarta skugganum, ið gjørdist hægri og størri, uttan eitt ljós og uttan eitt ljóð.

Slíkur tigandi friður var yvir hesum, at tað kundi verið eitt far við deyðum á líðandi ferð inn um Erobus grindir.

“Á, Himmalsins Gud! Hvar eru vit?”

Tað var stýrimaðurin, ið eykkaði seg. Hann var sum sligin var snarljósinum. Hann sló hendurnar saman og rópti sum í ørsku:

“Hetta verður okkara vanlukka”

“Tig og oys, ella søkka vit.”

Gjøgnum myrkrið helt eg meg síggja hansara vónleysa andlit, tá hann segði: “Hvat gera vit nú?”

Eg svaraði heldur turriliga: “Leita eftir skipinum hjá okkum Fleetwing.”

“Vit sleppa aldrin burtur úr hesum,” segði hann vónbrotin.

Nú vóru vit komnir framvið hesum fremmandi fari, og eitt nýtt svart dagaði fram úr myrkrinum.

“Ha!” segði eg; nú lætnaði fyri hjartanum. “Hetta er Fleetwing”.

Vit lögdu at borði. Stýrimaðurin reisti seg upp í práminum, rópti á vaktmannin og bað hann heingja stormleytaran út.

Nú var farið at lætta í myrkrinum. Vit sóu stjørnurnar, sum tóktust at førka seg frá vinstru til høgru. Alt var so deyðatigandi, at eg týðuliga hoyrði frá í erva, tó tað var spakuliga sagt: “Fast er!” meðan hann takkaði fyri hetta ógloymandi kvøld og ynskti mær góða lukku.

Hann skalv á hondini og gekk allur kykur, so nógv hevði staðið á honum.

Líðandi róði eg prámin inn

undir hekkuna á honum, slapp mær upp við fanglínuni og bant so prámin aftur í sama stað, sum eg hevði tikið hann.

Síðani fór eg niðan á jarnbreytarstøðina og aftur til Hamburg.

Nakrar tímar seinni sat eg í tokinum til Keypmannahavnar – og legði so út á nýggjar lagnuleiðir.

Kúlan kundi verið vís

Tøgn var eina løtu, eftir at Knud hevði greitt frá hesi hending, meðan teir seinni lógu í Tyne Dock í Bretlandi.

So segði skiparin: “Hatta kundi verið tykkum ein vanlukkuferð. Vórðu tit tiknir, so var ein kúla í hjartað endin á søguni. Men latið okkum nú drekka eitt glas av “White Horse” og minnst tey, sum heima sita.”

Hetta var søgan um Glyvrasnikkaran

Hetta er so í hesum umfarinum søgan um Glyvrasnikkaran, Peter Jacob Hansen eldri og hansara ætt. Tað er komið væl undan í New Zealandi. Bernhard, sonur Peter Jacob, átti trýggjar synir. Michael eigur trýggjar synir og fimm abbabørn. David eigur ein son og trý abbabørn. Peter, uppkallaður eftir abbanum eigur trý børn. Joanna er uppkallað eftir gummuni hjá abbanum, Peter Jacob, Jóhanna á Høgabóli. Peter og Tressa eiga 11 abbabørn.

Peter hevur verið nógv við í evangeliskum arbeiði í Europa. Hann hevur eisini hitt froyingar á bíbliuskúla. Nú hevur hann so gjørt sítt til at fáa søguna um sínar froyysku røtur lýstar. Hetta er samstundis eitt munandi ískoyti til søguna um gamla kirkjugarð í Havn.

Peter uppkallaði eina dóttir eftir gummuni hjá abbanum, Jóhannu á Høgabóli. Henda myndin av henni er komin úr New Zealandi. Aftanfyri hana stendur: “Det er jeg, da var jeg 70 aar.”